

delbart mere tiltalende, hvis den lod sig udføre. Ordføreren udtalte som sin Mening, at man derigennem fik en mere forsvarelig Sygepleje. Med Hensyn dertil vil jeg sige, at jeg er nu ikke saa ganske sikker paa, at hvis man ophævede den frie Konkurrence paa dette Omraade, vilde man faa en mere forsvarelig Sygepleje. Det kommer selvfølgelig an paa, hvorledes de Herrer selv have tænkt sig den ordnet. Fra et Lægestandpunkt set vilde det være umiddelbart tiltalende, hvis Statskassen eller Kommunekassen overtog alle Udgifterne, og Forholdet fremdeles var ordnet som nu, at Patienterne havde Lov til at henvende sig til hvilken Læge de vilde. Thi Forholdet er faktisk det, at en stor Masse Læger maa praktisere gratis i en Mængde Tilfælde, at Lægerne yde en Mængde Lægehjælp, som de ingen Sinde faa nogen Betaling for. Derfor tror jeg, at Lægestanden med stor Glæde vilde hilse en Ordning, hvorefter Staten garanterede Lægerne deres Betaling, om jeg saa maa sige.

Jeg er nu ikke ved at gennemlæse dette Forslag bleven rigtig klar over, hvorledes Forslagsstillerne have tænkt sig en Ordning paa dette Omraade; om de have tænkt sig, at det skulde være som hidtil, at Patienterne kunde henvende sig til hvilken Læge de ønske, og Kommunekasserne saa skulde betale Lægehjælpen, eller om man tænker sig Ansættelse af en større Mængde Embedslæger til Besørgelse af Lægepraksisen. Jeg vil dertil sige, at hvis man tænker sig, at det skal være fast ansatte Læger, der udføre den Lægetjeneste, der følger af denne Lov, maa der ansættes et meget stort Antal Embedslæger. Jeg er ad andre Veje kommen til noget lignende Beregninger som den højtærede Minister, at dette Lovforslag vil omfatte ca. 1,500,000 Mennesker, altsaa ca. $\frac{3}{5}$ af Landets Befolkning. Og saa vil det endogsaa være saaledes, at der vil blive en Del Grænsetilfælde. Der vil være mange Mennesker, som ikke egentlig ere ubemidlede, men som sikkert ville føle det som en stor Uret, om de skulde betale deres Lægehjælp helt og fuldt ud. Derfor vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg egentlig var mere tilbøjelig til, hvis vi skulde gaa til noget i den Retning, at følge den Tanke, som den ærede Ordfører (P. Knudsen) først har udkastet, at al Lægehjælp skulde være helt gratis for alle Mennesker. Jeg tror, man derved bedre vilde ramme Retfærdigheden.

Hvis man derimod vilde gaa til det

her foreslaaede, vilde det, som sagt, blive ca. 1,500,000 Mennesker, der faldt ind under denne Lov, altsaa ca. $\frac{3}{5}$ af Landets Befolkning. Til at betjene dem maa man gaa ud fra, at der vil kræves ca. $\frac{3}{5}$ af de nuværende Læger i Landet, eller, da der er godt 1,300 Læger, vil det sige, at det vilde blive ca. 800 Læger, der skulde være nødvendige til at betjene den ubemidlede Del af Befolkningen. Hvis man tænkte sig, at de skulde ansættes som Embedslæger, vilde det jo være en meget betydelig Stab af nye Embedsmænd, der skulde ansættes. Nu er jeg ikke saa bange for de dermed forbundne Udgifter, thi man kan jo sige, at de Udgifter alligevel paa anden Maade udredes af Samfundet, men jeg er ikke saa sikker paa, at Samfundet vilde staa sig ved, at Lægerne blev Embedsmænd, eller at man skulde henvende sig til bestemte Læger — for det fremgaar jo ikke af selve Forslaget, hvorledes de Herrer have tænkt sig det, og det var det, jeg gerne vilde have Klarhed paa. Der er nemlig en modsat Bestræbelse oppe, nemlig den, som gaar ud paa, at de Mennesker, som nu ere under offentlig Forsorg, ikke skulde tvinges til at bruge en bestemt Embedslæge. I de mest demokratisk fremskredne Byer, i en By som Aarhus f. Eks., er man netop kommen til det modsatte Princip, der har man ønsket, at de, som ere under offentlig Forsorg, skulde være lige saa godt stillede som andre Mennesker, at de altsaa skulde have Lov til at henvende sig til hvilken Læge de ville, og saa betaler Kommunen. Jeg synes egentlig, der er noget tiltalende i den Tanke, det er altid kedeligt, naar bestemte Personer skulde være tvungne til at benytte en bestemt Læge, det giver let megen Utilfredshed. Naar Valget staaar dem frit, tro de altid mere paa, at de faa den bedste Behandling; naar de ere tvungne til at benytte en bestemt Læge, tro de ofte, at denne Læge forsømmer dem. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at hvis det kom ind i Loven, at alle Læger blev Embedslæger og havde en bestemt Klasse af Befolkningen, de skulde være Læger for, vilde det være til lige saa stor Utilfredshed for Lægerne som for Befolkningen. Begge Parter vilde sikkert finde, at det var en meget uheldig Ordning. Det ser man jo rundt omkring paa afsides Egne, hvor Folk paa Grund af Forholdene ere nødte til at have en bestemt Læge, at der altid er Utilfredshed. Det er jo altid saaledes med de menneske-